

Nieuwe bloem

አዲስ አበባ

Colofon

ISBN: 978 90 8954 883 2

1e druk 2016

© 2016, Astrid Lammers

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Portret geschilderd door Hetty Spaanderman-Sonnemans, Uitgeest.

Alles in dit boek is op waarheid gebaseerd, maar in verband met de privacy zijn sommige namen en herkenbare details gewijzigd.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Nieuwe bloem

አዲስ አበባ

Astrid Lammers

One is a mother to understand the inexplicable.

One is a mother to bring light into darkness.

One is a mother to give comfort when lightning streaks at night,

thunder rocks the earth, when mud bogs you down.

One is a mother in order to love, without beginning or end.

Miriama Bâ

Je bent moeder om het onverklaarbare te begrijpen.

Je bent moeder om de duisternis te verlichten.

Je bent moeder om te troosten wanneer 's nachts bliksemflitsen oplichten,

de donder de aarde schudt en je wegzakt in de modder.

Je bent moeder om lief te hebben, zonder begin, zonder einde.

Voorwoord

In januari 2011 ga ik naar Ethiopië voor een reportage over adopties uit Ethiopië, waar veel aan blijkt te schorten. In Ethiopië stuiten we op verschillende moeders die ons om informatie en hulp vragen over hun kind dat naar Nederland is geadopteerd. Het zijn vaak emotionele ontmoetingen met ouders die ten einde raad zijn, omdat ze niet begrijpen wat er met hun kind is gebeurd.

Op de allerlaatste dag van ons verblijf komt er onverwacht een vrouw naar het hotel, die ons smeekt om informatie over een jongetje dat in Nederland is geadopteerd. Zijn moeder is radeloos, omdat ze geen informatie heeft over de toestand van haar kind. Hoewel onze reportage eigenlijk over een andere adoptie gaat, besluiten we de hartenkreet in de uitzending op te nemen. Een jaar na onze uitzending heb ik een bijzondere ontmoeting. Bij het ontbijt in een hotel in Maastricht kom ik nietsvermoedend in contact met een vrouw die ook een kind uit Ethiopië geadopteerd heeft. Astrid Lammers. Adoptiemoeder van Noah.

Astrid doet haar verhaal. Zij heeft de reportage gezien en die heeft haar al die tijd niet losgelaten. Wellicht is haar adoptiekind degene naar wie de moeder in Ethiopië op zoek is, oppert ze. Ik sta perplex. Dit kan geen toeval zijn. Ik bied haar aan te helpen en via onze contactpersoon in Ethiopië op zoek te gaan.

Achter de adopties uit Ethiopië blijkt veel leed schuil te gaan dat door Nederlandse adoptie-organisaties wordt verdoezeld. De resultaten van eigen onderzoek, door de organisatie die verantwoordelijk is voor de adoptie van de zoon van Astrid, verdwijnen in een diepe bureaula. Het ligt kennelijk allemaal te gevoelig.

Maar Astrid Lammers laat het er niet bij zitten. Op een meeslepende manier beschrijft ze in dit boek de zoektocht naar de waarheid over haar adoptiezoon. Uit liefde voor haar kind vecht ze om de feiten boven tafel te krijgen. Een indrukwekkend ver-

haal van een adoptiemoeder die zich niet met een kluitje in het riet laat sturen. Een vasthoudende zoektocht naar antwoorden over adoptie, die betrokkenen liever niet willen geven.

Aart Zeeman

Hoofdstuk 1

Januari 2011

Zondagavond. Journalistiek programma Brandpunt, met de documentaire 'Kinderen te koop'. Nadat ik door een aantal mensen op de reportage ben geattendeerd, nestel ik mij op de bank met een kop thee.

Voor mij verschijnt presentator en documentairemaker Aart Zeeman in een reportage over een adoptie uit Ethiopië. Er zijn niet alleen fouten gemaakt in de adoptieprocedure, het betreffende meisje heeft het bovendien slecht getroffen in haar nieuwe gezin. Ik zit hiernaar te kijken en neem het aan. Het is weer een adoptieverhaal dat negatief in het nieuws is.

'In ons hotel is een groep Italianen neergestreken die net hun adoptiekind hebben gekregen. Het blijft een dubbel gevoel. Aan de ene kant de liefde van de adoptiefouders, aan de andere kant de wetenschap dat de kinderen mogelijk niet eerlijk zijn afgestaan,' aldus de programmamaker.

In een van de laatste minuten van de uitzending, hoor ik Aart Zeeman zeggen: 'Dan, net voor ons vertrek, komt er een vrouw naar ons hotel. Ze wil ons dringend spreken over haar zus, die letterlijk gek is geworden, omdat haar zoontje, die ze tijdelijk bij familie moest onderbrengen, zonder dat ze ervan wist, is geadopteerd naar Nederland.'

Ik zie een emotionele Ethiopische vrouw haar verhaal doen. Ze vertelt over haar zus: 'Toen ze bij haar familie aankwam, bleek haar kindje daar niet meer te zijn. Haar enige baby, die alles voor haar betekende. Ze vroeg: "Waar is mijn kind?" Ze zeiden: "Je kind is voor adoptie afgestaan." Mijn zus was een sterke vrouw, maar toen ze hoorde dat haar kind weg was, stortte haar wereld in en is ze gek geworden.'

De vrouw spreekt nog geen minuut, maar zet mijn wereld op zijn

kop. Wat is dit? Waar gaat dit over? Mijn hele lijf begint te trillen. Er worden foto's getoond van de vrouw om wie het gaat, terwijl Aart Zeeman afsluit met: 'De adoptie naar Nederland is inmiddels acht jaar geleden. De biologische moeder wacht nog altijd op een levensteken van haar zoon.'

Mijn handen trillen, elke spier staat gespannen, mijn hart slaat in mijn keel. Nu wil ik weten hoe de adoptieprocedure van mijn zoon is gegaan. Het duurt lang voordat ik de rust vind om te kunnen gaan slapen. Het blijft maar in mijn hoofd rondspoken: 'Mijn zus, mijn zus. Het gaat over mijn zus. Haar kind is haar afgenomen.'

De volgende ochtend bel ik meteen de medewerkster van de adoptieorganisatie. Ons adoptiebureau wist van de documentaire, want ze gaf me per brief de tip dat Brandpunt verslag zou gaan uitbrengen over een adoptie uit Ethiopië. Met de waarschuwing dat 'journalisten altijd kritisch zijn en nieuws vaak negatief brengen' zat ik klaar voor de documentaire 'Kinderen te koop'.

'Je spreekt met Astrid Lammers. Ik heb gisteren naar de uitzending van Brandpunt zitten kijken. Ik wil weten hoe de adoptieprocedure van mijn zoon is gegaan. Is daarin wel zorgvuldig gehandeld? Klopt de informatie die ons destijds gegeven is?' Ik ben vastberaden de waarheid boven te halen, maar mijn stem verraadt mijn zorgen en onrust.

'Goh, mevrouw Lammers, wat opvallend dat u belt. Noah is een van de kinderen van wie het dossier steekproefsgewijs is onderzocht. Wij hebben geen reden om aan te nemen dat zijn adoptie niet goed is gegaan,' zegt de medewerkster van afdeling Ethiopië. 'We zijn zelf ook benieuwd naar het verhaal van Brandpunt. Dit nieuws heeft ons verrast. We nemen vandaag nog contact op met de redactie van Brandpunt.'

We spreken af dat ik later vandaag teruggebeld word.

Wonderwel lukt het me toch om me op mijn werk te concentreren, al voel ik me gespannen. Welk nieuws zal ik te horen krijgen?

Mooi op tijd gaat de mobiele telefoon en ik neem op.

‘Mevrouw Lammers, zit u?’ vraagt de medewerkster.

‘Ja, ik zit, maar moet wel autorijden.’ Geen ideale situatie vindt ze, maar ik ben duidelijk: we gaan dit telefoongesprek nu wél hebben.

‘Brandpunt beweert dat het hier om de moeder van Noah gaat,’ krijg ik te horen.

Wat? Die is toch overleden? Ik heb jarenlang met het idee geleefd dat de ouders van mijn zoon zijn overleden. Overleden aan aids. Hij is een wees. Dat heeft men ons altijd verteld.

Ik ben helemaal beduusd. Geschokt. Mijn handen houden het stuur nu steviger vast. Gelukkig heb ik een weg langs het kanaal en kan ik rechtuit rijden, zonder me extra te hoeven inspannen. Ik heb nu echt tijd nodig, tijd om dit te verwerken.

Dat dit zeer onverwacht nieuws is, kan de medewerkster begrijpen. Ze vertelt erbij dat Brandpunt hun geen naam van de moeder wil geven en niet mee wil werken door verdere informatie te verstrekken. Ik vraag met klem of ze alsjeblieft zoveel mogelijk informatie voor mij willen verzamelen. ‘Weet Meseret, hoofd van het Fosterhome destijds, dan niets méér?’ vraag ik. Ze belooft hierop terug te komen. Om me gerust te stellen zegt ze erbij: ‘Mevrouw Lammers, houdt u nu maar vast aan wat wij u verteld hebben, namelijk: Noahs ouders zijn overleden. Brandpunt kan zijn standpunten niet staven en wil ons niet van verdere informatie voorzien. Mocht Noahs moeder nog leven dan kan ze hem niet teruggeisen. Noah is geadopteerd naar Nederlands recht en blijft bij u wonen.’ Dat laatste heb ik echt nodig om te horen, hoewel ik heus wel weet dat ze hem niet bij mij weg kunnen halen.

Ik heb altijd willen weten hoe het zat. Ik had nooit een naam van vader of moeder. Waarom niet? Als ouders zijn overleden, kan de verzorgster of familie van Noah toch de namen gegeven hebben? Waarom konden wij destijds niet naar het dorp van Noah om er het graf van de ouders te bezoeken, om het huis te zien waar hij heeft geleefd, zoals het andere gezin dat toen met ons meereisde wel te zien kreeg? Ik heb geen overlijdensverklaringen van ouders. Waarom niet?

In de dagen die volgen ben ik van slag, verward, verbijsterd. Ongeloof en boosheid wisselen elkaar af. Vragen rijzen op en ebben weer weg. Het enige dat ik kan doen is wachten. Wachten tot het adoptiebureau mij van nieuwe informatie gaat voorzien.

Er gaan vier maanden voorbij voordat de medewerkster mij terugbelt. 'Ook Meseret heeft geen nieuwe informatie voor jullie,' is het enige dat ze kan vertellen. Wat kan ik anders doen dan het laten rusten?

Hoofdstuk 2

September 2004

Ik ruim de weekenddrommeltjes op. De meisjes zijn weer naar school en Marijn is naar het werk. De telefoon gaat. Gauw prop ik de laatste dingen in de wasmachine, zet hem aan en haast me naar de hoorn. ‘Met Astrid.’

‘Met de medewerkster van de adoptieorganisatie.’

‘Goedemorgen,’ zeg ik.

‘Dit is hét telefoontje,’ zegt ze.

‘Dat weet ik,’ zeg ik rustig. Ik realiseer me dat ik dit telefoontje had verwacht.

‘We hebben voor jullie een jongetje.’

Daar had ik ook al een voorgevoel over, dus zeg ik, nog altijd rustig:

‘Dat weet ik ook.’

‘Nou, vertel dan ook maar hoe hij heet,’ zegt ze. Maar daarmee zit ik ernaast. Dat maakt niet uit. Een jongetje! denk ik alleen nog maar jubelend, terwijl ik een pen en papier ga pakken. Hij is meer dan welkom.

Ik noteer zijn naam. Noah. Hij is bijna twee jaar oud en zit sinds een half jaar in het Fosterhome in Addis Abeba. De medewerkster besluit haar telefoontje met: ‘Denk er rustig over na, dan hoor ik wel of jullie ja zullen zeggen.’ Erover nadenken? Dat hoef ik niet. Een zoon, we hebben een zoon! Ik staar een tijdje naar de naam op het papiertje. Noah. Eindelijk is het zover, na een traject van vier jaar wachten. Een meisjesdroom mag waarheid worden en mijn gedachten dwalen af.

Was het zaadje op de middelbare school geplant? Mijn leraar geschiedenis had twee biologische kinderen en twee geadopteerde kinderen. Een van de geadopteerde kinderen had ik viool zien spelen. Ik was onder de indruk. Het leek mij fantastisch ooit te adopteren.

Of was het zaadje geplant, misschien wel gekiemd, toen ik Marloes borstvoeding gaf, terwijl ik een documentaire op televisie zag van mensonterende situaties in China? Een documentaire over meisjessterfhuizen. Ik weet nog dat ik dacht: kom maar bij mij, borstvoeding genoeg.

Toch was het besluit te adopteren nog wel een drempel die genomen moest worden. Vooral mijn man Marijn had tijd nodig aan het idee te wennen. Bij de tweede zwangerschap wist ik ergens al dat ik wilde adopteren.

Ik weet het nog goed. Ik ben hoogzwanger van ons tweede kindje als we met vrienden in de Loonse en Drunense duinen zijn en ik veel bekkenpijn heb. Zuchtend laat ik me op de picknickplek vallen.

‘De volgende ga ik adopteren, hoor.’

‘Vraag dan meteen een BKA-nummer aan bij het ministerie,’ zegt onze vriendin.

‘Wat is een BKA-nummer?’ vraag ik.

‘De adoptieprocedure begint met het aanvragen van een beginseltoestemming. Je komt op een wachtlijst voor aspirant-adoptieouders. Je hoeft nog niet te beslissen of je daadwerkelijk gaat adopteren, maar het wachten kan wel alvast beginnen. BKA staat voor Buitenlands Kind ter Adoptie.’ Ik streel mijn bolle buik en kijk naar onze oudste dochter, Marloes, net twee jaar oud. Ze speelt met haar vriendje. Ook twee jaar. Hij is geadopteerd. Het zal uiteindelijk nog jaren duren voordat dat nummer wordt aangevraagd. In juni wordt Fien geboren.

Een jaar later geeft Marijn aan wel een derde kindje te willen. Hij kent mij en mijn wens om meerdere kinderen te krijgen. Adopteren begint in zijn hoofd een plekje te vinden, maar dit kindje wil hij graag van onszelf.

Als ik zeven maanden zwanger ben van ons derde kindje, accepteert Marijn een baan in Noord-Holland. Ook deze zwangerschap valt mij weer zwaar. Lieke wordt in oktober geboren. Na de kraamtijd sta ik er nu doordeweeks alleen voor. Marijn woont op werkdagen in Noord-Holland en ik blijf in Den Bosch met de kinderen. Lieke zit

drie weken na de geboorte helemaal onder de huiduitslag en ze huilt veel. Na overleg met een diëtiste stap ik over op een hypoallergeen dieet om Lieke borstvoeding te kunnen geven met zo min mogelijk prikkelende stoffen erin. Mijn eten kent weinig variatie, maar het is het waard, want Lieke knapt zichtbaar en snel op.

We kopen een ruim huis in Noord-Holland, maar we kunnen er helaas pas na een jaar in. Het is een heerlijk huis met veel groen en ik droom al van een boomhut in de grote tuin en kippetjes die rondscharrelen. Een jaar wachten lijkt ons dan ook de moeite waard. Maar als Lieke een paar maanden oud is, kaart ik bij Marijn aan hoe moeilijk ik het vind. Drie kinderen in mijn eentje, de sobere voeding en Lieke die veel huilt, eisen hun tol. 'Marijn, ik ga dit niet volhouden. Ik vind het te zwaar om het doordeweeks alleen te doen. Dan kom je vrijdags ook nog thuis met je vuile was, die ik dan zondags weer schoon en gestreken meegeef. Ik weet niet hoe je het gaat doen, maar ik wil weer samenleven, als gezin.' Gelukkig ziet Marijn ook dat er iets moet gebeuren. De tussenoplossing wordt gevonden in een gemeubileerde bungalow voor een half jaar, in een naburig dorpje in Noord-Holland. Het huis is oubollig gemeubileerd, gedateerd en te klein, maar ik kan mijn geluk niet op. Wat is het heerlijk om weer samen te zijn.

Lieke stopt prompt met huilen vanaf het moment dat we weer bij elkaar wonen. Ze is dan negen maanden oud. De spanning die zij bij mij aanvoelde en waar ze op reageerde, is weg.

Er volgt een periode waarin we ons ritme proberen te krijgen, waarin Marloes naar een nieuwe basisschool gaat, Fien start op de peuterspeelzaal en Lieke lekker bij mama thuis is. Dit is wat mij voor ogen stond, samenleven als hecht gezin. Er komt weer rust in ons leven.

Ik voel dan ook al gauw dat er nog een kinderwens is bij mij en kaart adoptie opnieuw aan. Marijn kan mee in mijn wens om nog een kindje erbij te krijgen en als Lieke een jaar is, vragen we een beginseltoestemming aan bij het ministerie.

Kort daarop verhuizen we naar het nieuwe huis. Ik heb mijn handen

vol aan het gezin en geniet met volle teugen van de meisjes. Ze houden van knutselen, verkleeden en spelletjes doen aan tafel. Ze zijn creatief, fantasievol en leren gaat ze gemakkelijk af.

We staan op de wachtlijst voor de verplichte informatie cursus voor aspirant-adoptieouders, de VIA-cursus. De wachttijd gaat moeiteloos voorbij met halen en brengen van school, peuterspeelzaal, zwemlessen, balletles, muziekles, wassen draaien, huisdieren verzorgen, uitstapjes maken, voorlezen en met enige regelmaat stel ik me voor hoe rijk het gezin zou zijn met nog een kind erbij. Soms wat ongeduldig, maar meestal vol verwachting kijk ik uit naar de volgende stap in de adoptieprocedure.

Na anderhalf jaar wachten gaan we dan eindelijk op cursus. Marijns ouders, bekend met onze adoptieplannen, komen oppassen, maar onze meisjes weten op dat moment nog niets over een eventueel broertje of zusje.

Tijdens de cursus komen verschillende thema's voorbij. We lezen en praten over de oorspronkelijke ouders: welke plaats krijgen zij/willen wij hun geven in de relatie met ons kind? Een bijeenkomst gaat over de achtergrond van het adoptiekind en op een andere bijeenkomst komt een ervaren adoptieouder vertellen. Er is een bijeenkomst over de band tussen ouder en kind: de hechting. Een volgende cursusdag gaat het over scheiding en rouwproces en belichten we onze eigen situatie. Deze bijeenkomst is confronterend, omdat enkele aspirant-adoptieouders ons aanvallen. Hun eigen verdriet rondom het ongewenst kinderloos zijn, is niet bij iedereen goed verwerkt. We worden soms vol onbegrip door andere deelnemers aangekeken of aangesproken. 'Is jullie gezin niet compleet?' 'Waarom moet er nog een kind bij?' Alsof wij hun een kind ontlenen door ook in die grote vijver van adoptiekinderen te willen vissen.

Op het moment dat we een visualisatie doen, realiseer ik me goed wat het betekent om te adopteren en voel ik de verantwoordelijkheid die ik krijg als adoptiemoeder. We doen onze ogen dicht en de

cursusleidster neemt ons mee naar onze kindertijd: ‘Stel jezelf voor als dreumes, als peuter. Je loopt net, maar kunt nog niet praten. Je zit met een heleboel kinderen in een kinderkuis.’ *Ik kijk rond en weet niet hoe ik hier terecht ben gekomen. Waar zijn mijn papa en mama?* Ik hoor de stem van de cursusleidster: ‘Dan komen er twee bruine mensen binnen die naar jou toe lopen. Je kent deze man en vrouw niet. Je hebt zelfs nog nooit zulke donkere mensen gezien. Ze zijn heel vriendelijk, maar je verstaat ze niet.’ De cursusleidster laat een stilte vallen. *Ik heb er een plaatje bij. Ik voel bezorgdheid, misschien wel paniek. Wat willen deze mensen van mij?* Dan pakt de stem van de cursusleidster het verhaal weer op: ‘Ze nemen je mee. Je gaat in een vliegtuig en komt in een vreemd land terecht met alleen maar bruine mensen.’ *Als dreumes voel ik me ontworteld, alleen en heel angstig. Ik ken de taal, de mensen, de omgeving niet. Het ruikt hier vreemd en ik eet dingen die ik niet ken en niet lust. Waar zijn de andere kinderen? Ik mis mijn vriendjes en mijn verzorgsters.* Als we onze ogen weer mogen opendoen, duurt het even voordat ik me heb hersteld. Wat een heftig beeld is dit.

Gedurende de informatie-cursus zijn er paren die afhaken, maar ik wil doorzetten. Ik zou graag een kind een toekomst bieden en heb voor mijn gevoel veel liefde en aandacht te geven. De laatste bijeenkomsten gaan over opgroeiende adoptiekinderen en hun identiteitsontwikkeling, welke wensen en voorkeuren we hebben ten aanzien van het kind dat we gaan adopteren, over praktische zaken en het vervolg van de procedure: het gezinsonderzoek, inschrijven bij een adoptiebureau en de nazorgmogelijkheden die er zijn.

We doorlopen de gehele cursus en besluiten onze kinderen te vertellen over onze adoptieplannen, zodra we weten dat het niet al te lang meer zal duren voordat we een voorstel kunnen verwachten. Ik leg geduldig uit: ‘Papa en ik willen graag een kindje adopteren. Het wordt een broertje of een zusje voor jullie.’ Ik let op Fien en Lieke om te zien of ze het volgen en zie bij Marloes een wat bezorgde blik.

Als ik Marloes ’s avonds in bed leg, hebben we het er nog even over:

‘Hoe lijkt het je, Marloes, dat we gaan adopteren? Er komt over een tijdje een kindje bij dat niet meer weg hoeft, zoals ons vakantiekind uit Berlijn.’

Dan kijkt ze me met grote ogen aan. ‘O, mama. Komt er een kindje bij dan?’

‘Ja, wat dacht jij dan?’

‘Ik dacht dat er een van ons weg moest. Ik dacht dat ik dat dan zou moeten zijn.’ Wat erg dat ze dat dacht en wat moet dat moeilijk voor haar geweest zijn de afgelopen uren. ‘Mam, dan zijn we met zijn viereen,’ zegt Marloes oprecht blij.

‘Ja, Marloes, dan zijn we met vier kinderen.’ We knuffelen extra lang. De volgende stap in de adoptieprocedure is een gezinsonderzoek van de Raad voor de Kinderbescherming. Raadsonderzoeker Anja maakt kennis met ons op kantoor. Later komt ze een keer bij ons thuis om een beeld te krijgen van ons gezin en dan spreekt ze ook de kinderen. De meisjes zitten netjes op de bank. ‘Hoe vinden jullie het dat er een broertje of zusje bij komt?’

‘Leuk,’ zeggen ze en ik zie allemaal blije koppies. Al gauw gaan ze weer lekker spelen en maakt Anja ze mee in hun gewone doen.

Weken later krijgen we toestemming van de Raad en we vervolgen de adoptieprocedure met het zoeken van een vergunninghouder. We worden door de adoptieorganisatie die we uitzoeken uitgenodigd voor de landen-intake. ‘Omdat we al eigen kinderen hebben, sluiten sommige landen ons uit,’ vertelt Marijn. ‘Zij werken alleen met kinderloze echtparen. Bovendien kiezen we voor escorteren, omdat ik denk dat reizen met drie jonge kinderen niet te doen is.’

Bij escorteren wordt het kind uit zijn of haar land naar Nederland begeleid door medewerkers van de adoptieorganisatie. Voor ons heeft dat als gevolg dat dan de keuze beperkt is tot Haïti of Ethiopië. Zeker Haïti is op dat moment echter een onveilig land. ‘Haïti is op dit moment als adoptieland gesloten,’ horen we en de keuze valt op Ethiopië. ‘Waarom gaan jullie het kindje niet zelf halen?’ vraagt de medewerker van het adoptiebureau.

‘Kan dat dan?’ vraag ik.

‘Tuurlijk,’ zegt ze. ‘Neem je kinderen mee.’

‘Dat lijkt me geweldig,’ zeg ik. Het idee om met zijn allen ons kind te gaan halen, laat me niet meer los. Hoe we het doen, doen we het, maar het gaat ons lukken, neem ik me voor.

Ik schud me los van de herinneringen, leg de hoorn van de telefoon neer en staar naar de naam op het papiertje. Wat heb ik hier lang naar uitgekeken. In mijn euforische stemming bel ik meteen naar Marijn. ‘We hebben een jongen. Een zoon. Hij heet Noah.’ We hoeven er allebei niet over na te denken. Ik bel de medewerkster terug: ‘Wij worden graag ouders van Noah.’ De medewerkster belooft foto’s op te sturen, maar helaas mag ze dat niet per e-mail doen, dus moet ik wachten op de ‘slakken’-post. Zuchtend leg ik me erbij neer, maar wat duurt dat lang, een dag.

De volgende dag zie ik de postbode in de wijk lopen. ‘Postbode,’ zeg ik. ‘U hebt belangrijke post voor mij in uw kar.’

‘U zult moeten wachten, mevrouw. Ik moet mijn ronde nog maken. De post voor uw straat ligt verder naar onderen.’

‘Hoelang duurt uw ronde dan nog?’ vraag ik ongeduldig.

‘Anderhalf uur,’ zegt de postbode. Na een zucht ga ik naar huis en wacht die lange anderhalf uur.

Eindelijk hoor ik de brievenbus kleppen en valt een grote enveloppe op de mat. Razend nieuwsgierig maak ik hem open. Op de eerste foto kijk ik in de ogen van een heerlijk mannetje dat ik meteen in mijn hart sluit. Een donker jongetje van twee jaar, zittend op een bontgekleurd kleed, kijkt me aan. Zijn koppie is kaalgeschoren, zijn ogen zijn heel donker en zijn lach is vertederend. Op de tweede foto zie ik hem staand, zijn mond een klein stukje open en er hangt een druppeltje aan zijn lip. Wat aandoenlijk. Ik voel mijn borst opzwellen en mijn hart vult zich, nu ik zie waar ik vier jaar op heb gewacht. Wat een mooi kereltje. Een diepe zucht ontsnapt als ik met mijn vingers zijn wang op de foto aanraak. Ik kan blijven kijken naar de foto’s. Elk detail probeer ik in me op te nemen.

We zetten dezelfde dag nog het ledikantje in het kleine kamertje,

schroeven de commode weer in elkaar en plaatsen de kledingkast ernaast. De vroegere kinderkamer van de meisjes is weer 'klaar voor gebruik'. Een dag later hoort de buurvrouw van mij dat we een zoon krijgen. Ze geeft dezelfde dag nog drie plastic tassen vol met kleertjes, die haar zoontje niet meer passen. Ik vul de commode met de kleertjes en ik denk: laat het kindje maar komen. Wij zijn er klaar voor. In gedachten zie ik me hem al in zijn bedje leggen. Ik ga naar de HEMA voor een heus onderbroekje en hemdje, want ik wil ook graag iets nieuws voor hem kopen. Marijn gaat de benodigde papieren klaarmaken. Marloes draagt een foto van haar kleine broertje dag en nacht bij zich. Lieke kruipt weer even in het kleine bedje, stopt zalig haar duim in de mond en zo lummelt ze lekker in de nieuwe kamer. Fien heeft door hoe ze twee spijlen eruit kan halen, zodat Lieke er gemakkelijk in en uit kan stappen. De kamer wordt spelenderwijs in gebruik genomen. Ik bevestig het kinderzitje voor op de fiets. Zo trots als een pauw, nu al, fiets ik rond en wen aan het idee dat hij er straks is. Het valt niemand op, maar kletskaus als ik ben, flap ik het eruit aan wie het maar horen wil: 'Binnenkort krijgen we gezinsuitbreiding. Een zoon. We krijgen een zoon.'